

L'AMICH DEL PAPA

EL PAPA A LA FRANÇA

*Discurs de S. Santedat Pío X als pelegrins francesos
de Nostra Senyora de la Salut en l'audiència de
18 de Novembre de 1909.*

Estimats fills:

VOSTRA presencia y vostres testimonis solemnes de devoció y afecte ens proporcionan un veritable consol, y'ns confirman les consoladores notícies que'ns arriban sovint de França, demostrant que a despit de tots els medis de que's valen els adversaris per fer la guerra a la Religió y perseguir als ministres que l'ensenyan y als fiels que la professan obertament, la fe a França permaneceix invencible.

La paraula persecució podrà ressonar com una expressió massa dura als oïdos d'alguns. Mes Nos apelam a la consciencia del mon enter. ¿Pot calificar-se altrament l'obra d'aquells, qui, després d'haver desfet arbitrariament un pacte solemne ab l'Esglesia; després d'haver, ab manifesta usurpació, posat les mans en son patrimoni sagrat; després d'haver expulsat de sa patria, ofegant tot sentiment de pietat y gratitut, als ciutadans plens de mérits que pertanyen a les Ordes religioses; després d'haver fet passar calumniosament

per enemichs de la República als ministres del Santuari, perquè reclaman a favor de la Religió y de l'Església la llibertat y'l respecte a que tenen dret inviolable; pot, preguntam Nos, calificar-se altrament l'obra d'aquells, qui, després de tot això, no s'avergonyexen de denunciar com a estranger a França el poder de l'Església, que equival a dir, el poder mateix de Jesucrist y d'Aquell, qui'l representa en la terra?

Certament, ningú podrà trobar excessiva la paraula persecució, puix que, obertament s'han alçat y juntat els enemichs contra'l Senyor y contra son Cristó, cridant: «Fem troços els seus vincles, y trayemnos de sobre el seu jou».

Els volen suprimir fins la noció mateixa de cristianisme y ab el pretest de sostraures a l'autoritat dogmática y moral de l'Església, ne proclaman una altra tant absoluta com ilegítima, o sia la supremacia del Estat, árbitre de la religió, oracle suprem de la doctrina y del dret. Y aquesta pretensió es dolorosament confirmada per la guerra implacable que's fa actualment a vostres Bisbes, acusats d'esser fieltment sumissos a la Santa Seu. Els venerables Bisbes de França, units a son Cap tant per deber de conciencia com per afectuosa devoció, depositaris y mestres de la mateixa doctrina y de la mateixa moral, no tenen pas necessitat d'estimulants pera cumplir son deber. Testimonis del mal immens que's fa a les ànimes per medi de l'escola laica, per l'imposició feta a la joventut de servir-se de llibres impíos e immorals; ¿cóm podían ells tolerar que'l poble fos trahit en sos interessos més sagrats? Centinelles avençats, donan el crit d'alerta y cridan l'atenció dels pares de familia sobre'ls perills que amenaçan als seus fills. Y mentres tot ciutadà francès te'l dret de fer sentir sa veu y ses queixes a les autoritats supremes, la veritat proclamada pels Bisbes se converteix en objecte d'odi y d'hostilitat per part dels meteixos que governan; y no sols se nega als Bisbes el dret de donar instruccions als fiels sobre'ls seus debers, sinó que s'arriba a excitar y a encoratjar als qui'ls acusan devant dels tribunals.

Antigua CASA OLLER

— EXISTENT JA EN 1640 —

ORNAMENTS PER EL CULTO CATOLICH

Plassa de la Mercé, núm. 4. — BARCELONA

Mes aquesta persecució deslleal y declarada, no espanta pas a Nostres venerables Germans els Bisbes de França, ni fa perdre a n'ells ni a Nos la constancia y'l valor en la lluyta. Perque, Nos ho sabem, l'Iglesia, aquí baix, es militant. Nosaltres, ministres de Jesucrist, hem de representar a nostre Cap tant en la predicació de sa doctrina, com en la reproducció de sos sufriments; y com més renyida es la lluyta, més potent se fa sentir l'assistencia del cel.

No'ns toca a nosaltres, vos direm Nos, recordant les paraules de Judith al poble d'Israel, no'ns toca pas a nosaltres senyalar a Deu el terme de sa paciència envers sos enemichs, ni fixarli'l día de nostre deslliurament. Lo que's fa a França no es pas el medi d'atraure sobre nosaltres la misericordia divina, sinó de perllongar sos rigors. Esperem ab una humil confiança y en l'exacte cumpliment de nostre propi deber l'hora de ses consolacions. Ell sabrá pendre contra nostres enemichs la revenja de nostres llàgrimes.

De retorn a França, porteu a vostres germans la benedicció que Nos vos donam de tot cor. Recomanau a tots lo que Nos recomanam a vosaltres, estant ben units ab vostres Bisbes, ajudantlos en sos treballs, consolantlos en sos dolors ab la dignitat cristiana de vostra vida y ab vostra obediència a sa direcció; y aixís podreu justament confiar en la misericordia del Senyor, qui no deixarà d'ohir nostres pregaries y de venir en nostre auxili. Al dirigirvos aquestes exhortacions, estimats fills, vos donam a vosaltres y a vostres families ab tot l'afecte de nostre cor paternal la Benedicció Apostòlica.

MOSTRA DELS ESCRITS DE BALMES SOBRE'L PAPA (1)

Se manifiesta la existencia y la necesidad del Sumo Pontifice

Sucedede con frecuencia que los que tratan de combatir la Religión católica se abstienen de hablar contra el cristianismo; y aun á veces manifiestan un afectado respeto al catolicismo; valiéndose mañosamente de este medio para dirigirle un tiro mas recio y certero. Saben muy bien, que sin cabeza de la Iglesia, no hay catolicismo,

(1) Celebrantse aquest any el Centenari del naixement del devotíssim amich del Papa, Dr. D. Jaume Balmes y Urpiá, Pvre., creyem oportú, per honrar la seva memoria sens desviarnos del fi de la nostra Revista, donar a conèixer en els quatre números d'aquest any algunes mostres dels escrits de nostre excels apòlogista sobre'l Papa. Avuy començam, publicant íntegre el capítol XXVII de «La Religión demostrada al alcance de los niños». Es un preciós capítol, que posa de manifest l'existència y necessitat de l'autoritat pontifícia, ab la solidesa de doctrina, amenitat de forma y claredat d'exposició, característiques de totes les produccions balmesianes.

y por esto procuran desacreditar el Sumo Pontificado presentando la supremacía de la Santa Sede como una cosa nada necesaria, como una usurpación sobre la autoridad de los demás obispos. Por esta causa, conviene tener á la vista algunas reflexiones con que se pueda responder á esa clase de enemigos de la Iglesia.

La idea del Sumo Pontificado, que tanto desconcierta á los protestantes é incrédulos como si fuera de una institucion monstruosa, es sin embargo lo mas sencillo, lo mas conforme á razon, que imaginarse pueda. Decimos los católicos que el Papa es la cabeza visible de la Iglesia, es decir, que está encargado de gobernar el rebaño de Jesucristo en la tierra, dándole el pasto saludable de la buena doctrina, y guiándole por el camino de la eterna salud. Decimos que la autoridad del Papa es superior á la de los obispos, y que estos deben respetarle y obedecerle, como que es puesto sobre ellos por el mismo Jesucristo. Dejando á parte las muchas pruebas, que en favor de estas verdades podrían sacarse de la Escritura y de la Tradición, nos limitaremos á algunas reflexiones que estén al alcance de todo el mundo.

Es un hecho constante que no puede subsistir ninguna sociedad grande ni pequeña, sin un gefe que la presida y la gobierne. En la familia hay la autoridad del padre; en las aldeas, en los pueblos, en las ciudades, en las provincias, hay sus alcaldes, sus gobernadores, sus gefes políticos, sus capitanes generales; en las naciones hay un rey, si son monarquías, ó bien si son repúblicas, un presidente, un consul, etc., es decir un gefe, con uno ú otro nombre. Siendo pues la Iglesia Católica una sociedad extendida por toda la tierra, con sus doctrinas, sus costumbres, sus leyes, ¿es posible que esté sin gefe? ¿puede concebirse que Jesucristo hubiese arreglado su Iglesia de tal manera, que no le hubiese dejado una autoridad para gobernarla? ¿habría tenido Jesucristo menos previsión y buena voluntad, que todos los demás legisladores, quienes al dar sus leyes á un pueblo jamás se olvidaron de crear una autoridad, que cuidase de su observancia?

Se dirá tal vez, que para esto son los obispos; pero es menester consi-

J. Marsans Rof y Fills. Barcelona

Compra y venda de valors al comptat.—Cumplimentació d'òrdens de Borsa en Espanya y Estranger.—Negociació de cupons.—Cambi de tota classe de monedes y Bitllets de Banch.—Comptes corrents.—Giros sobre l'Estranger.

Direcció telegráfica: **MARSANROF-BARCELONA**

derar que la autoridad de cada obispo se limita á su diócesis, y de consiguiente en tratándose de asuntos pertenecientes á toda la Iglesia, si no hubiese sino la autoridad de los obispos, estaríamos sin autoridad competente. Se replicará que para esto son los concilios generales á donde concurren, ó al menos son llamados, los obispos de toda la Iglesia. Pero nosotros añadiremos que los concilios, por lo mismo de ser una reunión, han de tener una cabeza, y esta no existe sin el Sumo Pontífice. Prescindiendo de muchas otras reflexiones que podrían hacerse sobre este punto, contentarémonos con una, que disipa de un golpe toda la dificultad, demostrando hasta la evidencia, la necesidad del Sumo Pontificado; y que sin el, no bastarían para el gobierno de la Iglesia los solos concilios generales.

La Iglesia no es una sociedad que exista solamente por ciertas temporadas, sino que dura siempre; luego la autoridad que la ha de dirigir y gobernar, no puede ser una autoridad intermitente; los concilios, y mayormente los generales, no pueden reunirse sino á trechos, y estos muy largos; luego no son á propósito para que ellos solos puedan gobernar la Iglesia. El último concilio general, que es el de Trento (1), se reunió hace ya cerca de tres siglos; ¿qué habría sido del gobierno de la Iglesia en este larguísimo intervalo, si no hubiese existido otra autoridad que la de los concilios? ¿y qué sería en adelante, cuando atendidas las dificultades é inconvenientes que median para verificar semejantes reuniones, quizás pasarán siglos sin que se tenga otro concilio general? (2). A cada paso surgen disputas sobre la fe y las costumbres, á cada paso se ofrecen dificultades sobre gravísimos puntos de disciplina: ¿á dónde podría recurrir el pueblo fiel, si Jesucristo no hubiese dejado sobre la tierra su vicario, en la persona del Romano Pontífice?

Las consideraciones que acabamos de presentar son tan obvias, tan sencillas y al propio tiempo tan convincentes, que es necesaria mucha obstinación para no rendirse á su evidencia. Guárdese todo católico de prestar oídos á los que intentaren persuadirle que la supremacía del Papa no es necesaria para nada; entienda que se trata nada menos que de un dogma de fe, reconocido como tal por toda la Iglesia; y sepa que el día en que deje de reconocer que el Papa es el Supremo Pastor de la Iglesia, aquel día deja de ser católico.

(1) Quan Balmes escribía aixó, no s'havia convocat encara el Concili Vaticà.

(2) Cal no olvidar que si bé's convocà el Concili Vaticà, s'hagué d'interrompre y aquesta interrupció encara dura.

LA BIBLIOTECA VATICANA

En un principi fou aquesta Biblioteca l'apartament especial en que els Papes hi teníen els seus llibres particulars. Alguns Pontífices començaren a ferhi deixes y aixís se començà ja d'antich una aplega de volums que tenia d'esser important, puig que els Papes han sigut pot dirse sempre homes de gran estudi y de notable sabiesa. A mitjans del segle V ja's troban indicis de la constitució d'aquesta Biblioteca, que en un principi tingué de dirse Lateranesa, per estar al palau apostólich de Latran. Portada després al Vaticà, quan s'hagué abandonat l'estança d'Avinyó en temps del Papa Gregori XI, la colecció dels llibres papals rebé notabilíssim augment en temps del Pontífice Nicolau V que volgué se li adquirís lo millor que's trobés referent a llibres manuscrits. Després els Papes Sixt quart y Sixt V feren noves y nombroses adquisicions de preciositats, principalment de còdices y llibres antichs en pergamí, que a voltes eran despreciats per preferir els seus possessors els impresos. Aquest darrer Papa feu construhir pel célebre arquitecte Dominich Fontana el saló principal de la Biblioteca.

Desde el segle XVI la Biblioteca Vaticana resulta esser una de les més importants per la raresa de les preciositats que conté. Desde aleshores han sigut molts els Pontífices que s'han declarat munificentíssims protectors de la Biblioteca. Entre'ls més moderns hi ha que comptar Pío IX, que hi afegí

la colecció del sabí Cardenal Mai, y Lleó XIII que adquirí els codex Barberini y Borghese, fent l'arreglo definitiu de les llibreríes y separant els còdices dels manuscrits, havent colocat els primers en sis departaments de la *Biblioteca Leonina* fins a formar un conjunt de 250.000 volums y els segons en l'antiga y noble sala de Sixte V, que representa el grabat, y en la que

avuy s'hi troban ja 30.000 exemplars entre'ls que hi ha coses de tant y tant gran importància que fan a l'antiga Biblioteca Vaticana la mellor del mon. El saló aquest per sa magnífica disposició, rich decorat y objectes d'art y preciositats que l'adornan constitueix un dels més renomats apartaments del palau papal.—G.

HISTORIA DE PÍO X

CAPÍTOL I

Infancia y primers estudis de Pío X

A patria de Pío X es el poble pintoresch de Riese. Situat en la provincia y diócessis de Treviso, perteneix al districte de Castelfranco, y forma junt ab les fraccions de Vallà, Poggiana y Spinea un municipi d'uns 5.000 habitants, dels quals 2.800 constituexen el poble de Riese, hont hi ha la casa comunal.

El clima de Riese, com el de tota la rodalia, es sa y benigne. El país, regat per les aygues del riu Avenale y d'altres afluents, es fertilíssim. Els habitants son gent robusta, intel·ligenta y activa. L'hermosa Iglesia parroquial, dedicada a S. Mateu, es obra del XVIII, y al seu costat s'hi alça un bellíssim campanar. A més de la parroquial hi ha a Riese una altra iglesia; el Santuari de la Mare de Deu *delle Cendrole*, que's trova a poca distancia del poble, en una estensa prada solitaria. Ab aquesta iglesieta hi están lligats els més íntims recorts de l'infancia de Pío X; perxó sent Bisbe y Cardenal, may anava al seu poble que no la visités, y al ser elevat al trono de S. Pere, se recomenava ab tendresa a les oracions de sos bons conterrànies devant de la Verge *delle Cendrole*.

En aquest poble humil, patria dels germans Monico, l'un Cardenal y Patriarca de Venecia y l'altre literat de mérit, professor y párroco molt volgut, hi naxía el día 2 de Juny de 1835, Joseph Sarto, que la divina Providencia en sos eterns designis destinava a succehir a Lleó XIII en la càtedra de S. Pere, sent sos pares Joan B. y Margarida Sanson, pobres de bens de fortuna pero ben richs de virtuts.

L'endemá, día 3, que s'esqueya ser el dimecres dintre l'octava de l'Ascensió, fou batejat en l'iglesia parroquial de Riese. La partida del Batisme registrada en els llibres parroquials ab el n.º 32, diu aixís: «El día 2 de Juny nasqué y fou batejat el día tres del mateix, per mi, Pellizzani, capellá, Sarto Joseph-Melcior, fill l·legítim de Sanson Margarida, que viu ab son marit, y de Sarto Joan-Baptista, que habita en el n.º 30, casats a Riese el

13 de Febrer de 1833, l'una y l'altre propietaris.—El padrí fou Sarto Aulon, propietari de Sant Vito; la padrina, Zorzan Francisca».

En aquesta partida son anomenats propietaris els pares de Pío X. Pero tota la seva propietat consistia en una caseta y tres camps petits. Ab el fruyt dels mateixos y ab la paga de 50 céntims diaris que tenia el pare de Pío X com a agutsil municipal, havia d'atendre a totes les necessitats de la familia, que arribá a ser forsa numerosa. Abans de Joseph-Melcior havia tingut el matrimoni Sarto un fill, Joan, qui morí als vuyt dies d'haver nascut. Després de Joseph tingueren dos fills més y sis filles; Angel, qui morí fa poch y era carter; Teresa, casada; Rosa; Antonia, casada; María; Llucia, casada; Agna y Pere Gayetá, qui, nascut per l'Abril de 1852, morí l'Octubre del mateix any. Les tres germanes solteres viuhén avuy a Roma en una casa prop del Vaticá.

Joseph Sarto passá la primera infancia, com la major part dels noys de families pobres, ajudant en els quefers doméstichs a sa bona mare, que anava sembrant en el cor del fill la llevor de la pietat; cuydant dels seus germanets petits, y fent els recados que li manava l'honrat agutsil de Riese, son pare.

A Riese en aquell temps no hi havia sinó escola d'ensenyança elemental o primaria que dirigia un mestre de grans qualitats. Allí portá a Joseph son pare tant prompte com el cregué en disposició d'aprofitarse. L'enteniment clar, prompte y viu del dexeble cridá l'atenció del bon mestre y aquest se proposá cultivarlo de debó. En aquesta escola hi aprengué ab rapidesa de llegir, d'escriure, de comptes y alguna cosa més, donant proves d'aplicació constant. El mestre contribuía també a la seva formació religiosa y'l noy Sarto, piadós com era, començá a servir la Santa Missa, a frequentar el chor, en una paraula, a entrevenir per l'iglesia, no faltant may a la doctrina cristiana y demés instruccions religioses. La casa, l'escola, l'iglesia eran totes ses delícies.

Apreses les primeres lletres estudiá'ls rudiments de gramática llatina baix la direcció del Rvnt. Orazio, capellá del poble. Veyent el bon sacerdot que ab les dots excelents d'inteligencia possehia el jovenet la més solida pietat y una singularíssima bondat de cor, concebí d'ell les més belles esperances y quan entengué que seguiria ab gust la carrera eclesiástica, procurá per tots els medis ferli fácil el camí del sacerdocí. Al Reverent Orazio succehí en la capellanía de Riese el Reverent Facuzzi, y aquest junt ab el Párroco del poble Rvnt. Fusarini, tots dos sacerdots zelosíssims, exerciren una gran influéncia en l'educació de l'índole y en la formació del caràcter del futur Pío X. Deu que'l destinava a brillar en el soli de Sant Pere volgué que desde petit tingués devant dels ulls a sacerdots models, dignes de fidelíssima imitació.

Ayuntamiento de Madrid

L'any 1846 en la Catedral d'Asolo fou admés al Sagrament de la Confirmació, y l'any següent, 1847, a dotse anys encare no complerts, ab disposicions immellorables feya sa primera Comunió.

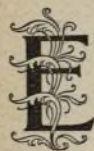
La gracia de la vocació se deixá sentir d'un modo clar, y ab el beneplácit y alegría dels seus pares, cursá Joseph els quatre anys d'estudis gimnasials a Castelfranco, distant de Riese set kilometres, que'ls tres primers anys feya quasi sempre a peu. Hi anava ab gran satisfacció, y ni la polç de la carretera, ni'l sol d'istiu, ni la pluja, ni la mateixa neu d'hivern li impediren may l'assistencia a les lliçons. Y com que sabia la situació económica de la familia, feya tot lo possible per no ser gravós als seus pares, y perxó, al sortir de la població se treya les espardenyes, se les posava sobre una espatlla y proseguía descalç el seu camí.

L'últim any dels quatre, ho passá un xich millor; a Joseph s'hi associá el seu germá Angel y aleshores feyan el camí en un modest carret, tirat per una somera, y aixís anavan y tornavan de l'escola, més contents que'l senyor més rich en el seu automóvil.

Els alumnes de les escoles de Castelfranco devían examinar-se al final de cada trimestre en el gimnasi regi del Seminari de Treviso. El jovenet Sarto tingué sempre en totes les assignatures les millors calíficacions, y'ls examinadors el declaravan el *primer* entre tots els numerosos alumnes presentats als examens de tota la provincia trevisana.

Un jovenet aixís, que en tots els quatre anys d'estudis gimnasials se distingia tant entre tots els seus companys, havia d'atraure per forsa les simpaties y les mirades dels superiors del Seminari diocesá. Y aixís fou per la gloria de Deu y pel be de l'Iglesia.—J. Ll.

JUBILEU EPISCOPAL DE PÍO X

El día 16 de Novembre celebrá el Papa son Jubileu Episcopal en la solitud del Vaticá, sense estrépit ni festes exteriors per rahó de les circumstancies actuals y de la proximitat del seu darrer Jubileu. Digué la Missa jubilar en la Capella privada, assistinhi solament sa familia, el Cardenal Cavallari, Patriarca de Venecia y Mr. Origo, Bisbe de Mantua.

No obstant el mon enter s'ha unit a ses bodes de plata episcopals, manifestantli sa reverencia y amor d'una manera molt significativa, si bé modesta per no contrariar sa voluntat augusta.

En tal diada rebé felicitacions personals del Emperador Francisco Jo-

seph d'Austria, Guillem II d'Alemanya, Nicolau de Rússia, Alfons XIII d'Espanya, sens contar els molts telegrams de respecte y admiració d'altres Prínceps y Quefes d'Estat.

Tots els Arquebisbes y Bisbes del mon catòlich expressaren en aquesta ocasió al Papa els sentiments filials propis y dels seus diocessans, fentho igualment els Superiors de totes les Ordres Religioses, les Associacions y Círcols Catòlics y multitud de periódichs. Li cridá poderosament l'atenció al Papa, produhintli gran consol, el veure qu'en aquestes demostracions d'afecte s'hi distingiren principalment els fiels francesos.

*
* *

Les ceremonies jubilars tingueren lloch en l'Iglesia de Sant Apolinar del Seminari Romá, ahont havia sigut consagrat el Papa Bisbe de Mantua. Celebrá la Missa solemne d'acció de gracies l'Emm. Cardenal Respighi, Vicari de Sa Santedat y successor del Cardenal Parocchi, qui'l consagrà, ab assistencia de nombrosos Prelats de l'Iglesia, de professors y alumnes de diversos colegis romans y de molts peregrins francesos.

A la tarde del mateix día un dels primers oradors sagrats d'Italia el Rvt. P. Socchi, S. J., feu un magnífich discurs, presentant de gran relleu les lliçons religioses que's desprenen d'aquest Jubileu; acabantse la funció ab el «Te-Deum».

*
* *

El diumenge següent se cantá un altre solemne «Te-Deum» d'acció de gracies en la Basílica Vaticana, baix la presidencia del Emm. Cardenal Rampolla, Arxipreste de St. Pere, assistit pel Capítol. Les amplex naus de la Basílica s'eran omplertes d'una gentada immensa de tots estaments y condicions. Els círcols y associacions catòliques hi teníen en lloch de preferencia ses delegacions y donavan grandor al acte les germanes del Papa ab sa presencia.

Altres ceremonies d'accions de gracies se verificaren a Roma ab ocasió del Jubileu y'l Círcol de St. Pere distribuí grans limosnes als pobres.

Se pot ben dir que'ls desitxs del Papa se compliren al peu de la lletra resultant la festa de son Jubileu d'una intimitat commovedora, sens perdre per aixó l'ayre de solemnitat augusta.—M. C.

EL FUNDADOR DE LA

«OBRA DEL DINER DE SANT PERE»

o fou el célebre escriptor italià, Jaume Margotti, Prebere fundador y Director de *L'Unità Cattolica*, el primer en el seu temps dels periòdichs catòlics d'Italia.

Diguemne quatre paraules d'aquest esforçat campió dels drets de l'Iglesia. La Santa Seu l'elegí per combatre a la premsa impia, que deixant el sistema hipòcrita de Cavour, atacava descaradament a l'Iglesia y a sa Gerarquia, y en els quaranta anys de sa vida periodística fins a la seua mort ocorreguda pel Maig de 1887, meresquéls majors elogis dels Papes, Prelats y catòlics.

El seu esperit estava preparat per les més rudes batalles, a les quals dedicà sos estudis profonds, sa salut y la seva sang. Varies voltes fou escomès per emisaris de les logies, que enfonzaren el punyal en son pit; mes Deu vetllava per la vida de Margotti, qui sens perdre la serenitat y les energies morals, desde'l meteix llit del dolor dictava contra la Masoneria un article aclaparador que sembrava l'espant entre'ls sicaris que's disputavan de nou l'honor d'arrencarli la vida.

Després d'una llarga existencia de continues lluytes en defensa de l'Iglesia, el fundador de la *Obra del Diner de St. Pere* moria de mort natural ab tanta edificació com havia viscut, deixant a la posteritat, com un llegat preciós, son incomparable llibre titolat Roma y Londres, que es un verdaer monument a favor de la l'Iglesia contra'l Protestantisme.

Com a detall commovedor dels seus darrers moments se pot citar la visita que li feu el Sr. Cardenal Arquebisbe Alimonda. Havía ja demanat y rebut ab fervorosa unció y santa alegría els Sagraments, y el Cardenal digué:

—Valor, volgut Margotti.—

—No'm forjo ilusions, contestá'l moribond; la meua hora ha arribat.

Sa Eminencia tractá d'animarlo, recordant que sempre havia treballat en favor de l'Iglesia.

—Sempre, si: respongué Margotti; sempre y perxó moro tranquil. ¡Quan consola, afegí, després de 40 anys de vida periodística en defensa de l'Iglesia morir confortat ab la visita del Senyor, en presencia del meu Prelat y rodejat de tants excelents sacerdots y amichs!—Y besant amorosament el Crucifix, ple de goig inefable espirá tranquilament.

Aixís moren els verdaders amants del Papa.

CRÓNICA

El día 9 d'Octubre l'Emm. Cardenal Merry del Val torná de vacances, que passá aquest any a la torre anomenada *Blümensthal*, situada al *Monte Mario*. Durant el temps de vacances no ha deixat passar cap setmana sense tornar a Roma, per despatxar els assumptos propis del seu càrrech y rebre el cos diplomàtic.

El día 24, festa onomástica del Emm. Secretari d'Estat, el Papa li enviá un preciós cálzer d'or ab brillants y rubins, felicitantlo ab una carta autógrafo, en que li manifestava'l seu agraïment pel zel ab que desempenya tant difícil càrrech. Fou també obsequiat pels embaixadors d'Espanya y Austria y altres diplomàtics, per molts cardenals, bisbes y representacions dels empleats del Vaticà.

A la tarde al pati de St. *Dámaso* daren un concert les bandes de suïssos y gendarmes, en obsequi del Emm. Cardenal Rafel Merry del Val.

*
* *

Sa Santetat Pio X., el día 22 d'Octubre, concedí audiència particular al Baró Otton de Ritter de Grünstein, nou ministre plenipotenciari de Baviera a la S. Sede. Després de la visita al cardenal Secretari d'Estat, aná a pregar al sepulcre dels Sants Apostols, al Vaticà.

El baró de Schilling, que de secretari de l'embaixada de Rússia á la Santa Sede, fou traslladat a l'embaixada russa a París, se despedí molt complagut de l'amabilitat de Pio X.

El día 20 havia rebut també'l Papa als Bisbes de Liverpool y de Leeds, acompanyats d'un centenar de catòlics anglesos, que feu moltes demostracions d'afecte.

*
* *

El día de Totsants inauguraren l'Exposició del Tresor de la Basílica de St. Pere, presidint la cerimònia'l cardenal Rampolla. En una sala hi ha'ls objectes de plata, a l'altra'ls brodats y entre ells la famosa dalmática Carolíngia anomenada de Lleó III., que's creu fou regalada de Carlo Magno en que treballaren molts artistes tota la vida; innumerables cálzers d'or y de plata y joyes d'inestimable valor; una diadema d'or y brillants, ofrena dels catòlics de tot lo món a l'Immaculada del Vaticà. Aqueixa riquíssima col·lecció d'objectes d'art es un testimoni de la fé dels Pontífices, emperadors, reys y poble cristià.

*
* *

En ocasió del seté septenari de la fundació del Orde franciscana S. Santedat publicà una Carta apostólica, en que recorda'ls molts merits de la primera Orde de St. Francesch; diu que'l titol de *Fra Menors* convé igualment als Conventuals, Observants y Caputxins, que son tres branques ufanes d'una meteixa soca; declara la perfecta igualtat dels ministres generals y membres de les tres rames y vol que les basíliques de St. Francesch d'Assis y de la Porciúncula sian considerades patrimoni comú de les tres families, participant totes dels mateixos privilegis, favors esperituals e indulgencies.

*
* *

El diumenge, día 14 de Novembre anaren a Roma 3000 joves, representants de 85 associacions dels pobles circumvehins, per celebrar el primer Congrés de les joventuts católiques d'Italia. Reunits á l'*Iglesia nova* la nombrosa comitiva ab ses senyeres y bandes desfilá pel Corso Victor Manuel y pont de St. Angel dirigintse a la sala Pia, ahont celebraren les sessions baix la presidència del comendador, Sr. Pericoli. En elles deliberaren sobre'ls medis mes aptes per procurar la difusió, vida y unió de les joventuts católiques. A les 11 del mitjdía tots els congressistes se trasladeren a la sala de beatificacions, ahont entrá'l St. Pare rodejat dels seus cortesans y presidents de les societats católiques, essent rebut ab grans aplausos als acorts de les bandes. El Comendador Sr. Pericoli pronunciá un breu parlament d'homenatge a que contestá Pio X, somrient, al veures rodejat de tants joves, encoratjantlos al estudi de les veritats religioses, sens el qual no es possible l'acció católica.

*
* *

A la sala del Consistori foren rebuts, el día 18 de Novembre, 150 peregrins francesos, que representavan l'adhesió incondicional dels católichs de França al Vicari de Jesucrist. El Papa se queixá amargament de la persecució, qu'está sufrint l'iglesia de França, y'ls encarregá ab gran insistencia la perfecta unió de tots els católichs ab els Prelats. Digué que aixó seria'l més gran consol de la seva ánima.

També concedí audiència'l meteix día, a les senyores del Consell directiu de l'*Unió entre les dones católiques d'Italia*, que pochs moments avans havia sigut consagrada a la Santíssima Verge María pel Excm. Sr. Serafini, bisbe de Lampsaco. Hi havia delegades de totes les regions d'Italia. El Papa rebé ab aplauso l'elecció de D.ª Cristina Giustiniani-Bandini, organitzadora general, per presidenta de l'*Unió*. Les animá ab fraternal afecte a que treballessen ab zel per oposar a l'invasió del mal la propaganda del bé.

*
* *

El Sant Pare enviá 5.000 lires per socorre les necessitats d'Scordia

(Italia), assotada per un violent cicló, que causá moltes desgracies. Dit poble ha expressat els seus sentiments de filial y sincer agraïment a Pío X per la seva caritat.

També ha donat 1.000 lires per la construcció d'una nova iglesia, a la vila gloriosa d'Annecy, dedicada a St. Francisco de Sales y Sta. Joana de Chantal. Escrigué personalment a la Rvda. Mare Superiora de la Visitació d'Annecy una afectuosa carta, dientli que les circumstancies en que's troba actualment el Pontificat, no li permeten fer tot lo que'l seu cor desitja per la noble y santa obra que han emprés. Cal notar un detall important y es que'l cor del dolç St Francisco de Sales se conserva a l'iglesia de la Visitació de Venecia, ahont el Cardenal Sarto pogué venerarlo avans d'esser elegit Vicari de Jesucrist.

*
* *

Aquest any els quatre sermons d'Advent, a que assisteix el Papa, estavan confiats al Rvnt. P. Luca, de Padua, predicador apostòlich. Tractá ab gran eloqüencia y erudició dels novíssims y l'últim día de la gloria.

*
* *

El día 22 el Papa concedí audiència particular al Emm Cardenal Vives, prefecte de la Sagrada Congregació de Regulars, y el día de Nadal al Excm. Sr. Dr. D. Lopez Mendoza y García, bisbe de Pamplona.—El meteix día fou distribuït als dignataris de la Cort pontificia'l nombre 21 del *Acta Apostolicæ Sedis*, que conté, entre altres resolucions, un *Motu proprio*, en que S. S. Pío X, refundeix en un sol, l'institut dels fills de la Sagrada Família, fundat a Barcelona a principis del segle passat pel virtuós sacerdot Mossén Joseph Mottló y Vives, y conta actualment més de 250 religiosos y l'orde dels Teatins, fundada per St. Gayetà de Tienes, reduïda ara a poquíssims religiosos, que viuen a Roma. L'Institut de la Sagrada Família no tenia casès sinó a Espanya y en sa immensa majoria a la província de Barcelona.

L'objecte de les dues rames fusionades será treballar ab zel per la propagació del culte de la Sagrada Família y l'escapulari blau de l'Immaculada Concepció.

El P. Ragonesi queda general. del Orde y el P. Mulla, fins ara superior de la Congregació de la Sagrada Família, es nomenat Comissari general dels Teatins a Espanya. El Cardenal Vives, que era protector del institut de la Sagrada Família, ho será d'avuy endavant, de tota la congregació de regulars teatins.

*
* *

El St. Pare no rebé felicitacions de cap comissó oficial fins el día 26.

El matí del 27 concedí audiència privada a S. C. el princep Camilo

Rospigliosi, comandant de la guardia noble acompanyat del estat major y demés oficials del cos, y després al compte Camil Pecci, comandant de la guardia palatina d'honor, als comandants de la guardia suïssa y gendarmèria. Reunits a la sala del Trono, el príncep Rospigliosi, en nom de tots, felicità afectuosament a Pio X, per la fausta ocurrencia de les festes de Nadal y pel jubileu episcopal. El Papa respongué ab paraules d'afecte y d'agrahiment per la fidelitat ab que la guardia noble vetlla sobre la seva sagrada persona, admetentlos a tots al oscul de la mà.

Després de l'audiencia pontificia'l comandant de la guardia noble ab tota l'oficialitat y demés del cos, anaren a felicitar al Emm. cardenal Secretari d'Estat y a Monsenyor Bisleti, majordom de Sa Santetat.

*
**

Haventse presentat símptomes alarmants en la malaltia que fa temps està sufrint l'Emm. cardenal Satolli, prefecte de la Congregació d'Estudis, la nit avans del 27 de Desembre, li fou administrat el S. S. Viatic y l'Estrema-Unció. A la basílica de St. Joan de Letrán se fan pregaries per la salut del il·lustre purpurat.

*
**

A la felicitació del emperador Guillerme a S. S. Pio X, pel seu jubileu episcopal, portada personalment al Papa pel Excm. baró Wolfram de Róthenau, ministre de Prusia a la Santa Sede, contestà ab una carta autògrafa que diu aixis:

«Magestat: Els sentiments y desitjs, que V. M. expressa en ocasió del 25.e aniversari de la meua consagració episcopal, han causat viva impressió a la meua ànima. Es gran l'agrahiment que sento per la simpatia, de que ha volgut dar-me una nova proba.

Pregaré a Deu que envii copioses benediccions sobre vostra augusta persona, familia imperial, estats y subdits de V. Magestat, desitjant particularment a V. M. molts anys de vida per la prosperitat del imperi d'Alemanya. Pio Papa X.»

*
**

A les Catacumbes de St. Sebastia ha descubert el P. Colagrossi una inscripció de mitx sigle III en que's llegeixen distintament les paraules: *Domus Petri*. Aixó demostra que allí havia habitat el Príncep dels apóstols.

R. M.